

Η παιδεία του χρόνου - Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού

/ [Γνώμες](#)

Κάθε καινούργιος χρόνος μοιάζει με ευκαιρία για ένα νέο ξεκίνημα στη ζωή μας. Αυτοκριτική, επανεξέταση στόχων, κάποια κρυφά όνειρα που ελπίζουμε ότι θα πραγματοποιθούν, καθώς θέλουμε ο χρόνος να είναι σύμμαχός μας στο να νιώθουμε ότι η ζωή είναι στα χέρια μας. Ανταλλάσσουμε ευχές για υγεία, διότι, κατά βάθος, καταλαβαίνουμε ότι ο χρόνος δεν έχει γυρισμό και τα σημάδια του επάνω μας αυξάνουν. Όμως θα θέλαμε η ζωή να είναι γεμάτη από χαρά και παρόλο που ο πολιτισμός μας θεοποιεί το εγώ, εντούτοις αφήνουμε χώρο και για τους άλλους. Κανείς δεν θέλει μόνος του να πορεύεται στη ζωή, ακόμη κι αν δεν είναι έτοιμος να μοιραστεί, να θυσιάσει, να αφήσει κατά μέρος την προτεραιότητα του εαυτού του.

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Στην αρχή του νέου χρόνου η Εκκλησία γιορτάζει διπλά. Μας υπενθυμίζει την

περιτομή του Χριστού, την υποταγή του νεογέννητου Θεανθρώπου στο έθιμο της Παλαιάς Διαθήκης, με το οποίο λαμβάνει κατά άνθρωπον ταυτότητα, ότι ανήκει στον εβραϊκό λαό, ότι είναι ιστορικό πρόσωπο με σάρκα και οστά, χωρίς όμως να εξαντλεί την πορεία του και το ενδιαφέρον του για τους ανθρώπους στα στενά πλαίσια του ιουδαϊκού εθνικισμού, καθώς ο Θεός γίνεται άνθρωπος για όλους. Φέρνει όμως ενώπιόν μας και τη μορφή του Μεγάλου Βασιλείου, μιας μοναδικής προσωπικότητας, που μάς δείχνει, εκτός των άλλων, ότι υπάρχει ο δρόμος που περνά από τον συνάνθρωπο, για να φτάσει στον Θεό, και αντίστροφα.

Στο Εξαποστειλάριο του Όρθρου της εορτής διαβάζουμε το εξής εξαιρετικό: «φιλοσοφίας έρωτι περιέτεμες, πάτερ, το της ψυχής σου κάλυμμα, και τω κόσμω εδείχθης ως ήλιος τοις θαύμασι και πιστώς κατηύγασας τας διανοίας Θεόφρον, της Τριάδος ο λάτρης, ω Βασίλειε σοφέ, και μύστης της Θεοτόκου». Ο ύμνος αυτός μας δείχνει τον δρόμο για μια αλλιώτικη παιδεία του χρόνου. Την αγάπη για τη φιλοσοφία, που γίνεται θεολογία. Ο αληθινά σοφός προσθέτει στη γνώση του για τον κόσμο τη Θεογνωσία. Και σε αντιπαράθεση με το κάλυμμα των ματιών με το οποίο ο Μωυσής και οι Εβραίοι στο όρος Σινά προσέγγιζαν τον Θεό στην Παλαιά Διαθήκη, κόβει το κάλυμμα της ψυχής. Τώρα ο Θεός είναι προσιτός και μεθεκτός. Για να Τον ζήσει η ψυχή μας, χρειάζεται εκείνο το ελάχιστο σημάδι αφιέρωσης, που είναι η μετοχή στη ζωή της Εκκλησίας, για να μπορούμε κι εμείς να γίνουμε φως, ώστε να φωτίζουμε και να φωτιζόμαστε. Χωρίς όμως λατρεία του Τριαδικού Θεού και μύηση στον τρόπο της Παναγίας, δηλαδή στην υπακοή στο θέλημα του Θεού, στην αγάπη που ελευθερώνει, στην πίστη που είναι εμπιστοσύνη, όλα μένουν στον κόσμο τούτο.

Αν αξιοποιήσουμε τον χρόνο της ζωής μας ως ευκαιρία αγώνα για την αρετή, αν αναζητήσουμε τον Θεό στα πρόσωπα των συνανθρώπων μας, αν υπομείνουμε στις δυσκολίες, αποδεχόμενοι το θέλημα και την πρόνοια του Θεού για μας, αν διαλέξουμε την αγάπη στη ζωή της Εκκλησίας, τότε βιώνουμε την παιδεία του πνευματικού κόπου, που γίνεται για μας ένα μικρό θαύμα. Αν νιώθουμε την παρουσία του Θεού, τότε μοιραζόμαστε το φως της πίστης με τους συνανθρώπους μας. Και θα αντέξουμε στα δύσκολα, ενώ θα έχουμε μέτρο στα ευχάριστα. Θα ανήκουμε στην ιστορία αυτού του κόσμου, στην ταυτότητα του λαού που επέτρεψε ο Θεός να γεννηθούμε, αλλά και θα βλέπουμε στον κάθε άνθρωπο την εικόνα του Θεού και η αγάπη θα μας δίνει νόημα ζωής. Αυτή η παιδεία δεν σταματά στα βιβλία. Είναι ο τρόπος του χρόνου στην Εκκλησία. Τον χρειαζόμαστε.

Πηγή: themistoklismourtzanos.blogspot.com - pemptousia.gr